

Jef Peeters

70 jaar basketbal
1943-2013

paastornooi Blue Tigers 2013

Voorwoord

Jef Peeters, onze Jef, levend geheugen van het Vlaamse basketbal, heeft het lumineuze idee gehad om zijn leven met basketbal neer te schrijven. In dit werkje beschrijft hij niet alleen zijn persoonlijke ervaringen doorheen de jaren, het boekje schetst ook een kleurrijk portret van de evolutie die het basketbal heeft doorlopen. Een interessant document dus voor iedereen die geïnteresseerd is in sportgeschiedenis in het algemeen, maar bovenal een document dat duidelijk maakt waarom hij onze damesclub, Notre Dame Leuven, zo intens liefheeft.

Jef is doorgaans een waterval van woorden, maar dit keer is hij erin geslaagd om in een beperkt aantal bladzijden en in een leuke en boeiende schrijfstijl alles wat hij heeft meegemaakt neer te schrijven. Alles? Toch niet. Over één persoon schrijft Jef niet, zijn echtgenote die hij al veel jaren met zorg en liefde elke dag bezoekt in de zorginstelling waar ze verblijft. Alleen voor haar mist hij soms een wedstrijd.

Als voorzitter wil ik namens het bestuur en namens onze hele club Jef danken, niet alleen voor dit boekje, maar ook en vooral voor zijn onverlaten engagement voor onze club, zijn altijd bemoedigende woorden, ook en vooral voor onze jongste speelsters, en voor de wijze raad die hij – gevraagd en ongevraagd – over onze hoofden laat neerdalen.

Eddy Van Avermaet

Voorzitter Notre Dame Leuven

De eerste jaren

Het begon in 1943. Ik werkte deeltijds in een bedrijf. In de namiddag en 's avonds naar de vakschool in Vilvoorde. De vicevoorzitter van de firma waar ik werkte was een groot basket-fan. Hij had verschillende spelers van de nationale ploeg werk bezorgd. Samen speelden ze in het corporatief verbond. Zo ben ik in contact gekomen met onze sport.

De kapitein van de ploeg wou me erbij. Het enige wat ik voor het team heb gedaan, is de bank warm gehouden. Basketschoeisel was in die oorlogsjaren erg duur en bijna niet te vinden. Mijn eerste paar die mijn voeten versierden waren een paar gummy's. Alles was in die tijd primitief. Een groter leren bal met een nestel, de terreinen met allerlei ondergronden, houten panelen.

In die jaren zijn we begonnen met de aanleg van een speelveld in Vilvoorde in het park naast het station. De lijnen trokken we met kalk. In een hoek stond een boom. We hebben de lijnen daar maar op doorgetrokken.

In 1951 hebben we in Machelen een club opgericht. Zelfde historie. Een asseterrein. Maar de lijnen met bakstenen op hun kant. In de grond gewerkt met hun kopje naar boven. De grond verzakte. Je moest niet alleen voorbij dribbelen maar ook over de stenen. De kleedkamer-barak diende ook voor café. Met een Leuvense stoof in het midden. Warm water voor je te wassen kwam uit een teil verwarmd door de stoof. Door de jaren heen heeft de club een ander terrein gekregen. Op de plaats waar nu de Makro staat. Vele jaren later kon de ploeg over een ander terrein beschikken. Het gebouw was het eerste wasmachinebedrijf in België. Ze produceerden een houten vat met binnen in een ronddraaiende driepikkel, buitenaan een motor. Door de opkomst van moderne machines stopte de firma. En Machelen's basket had haar eigen zaal. De club bestaat nog steeds maar speelt nu in een echte sportzaal.

heren Jobaca 1962-1963

In 1955 ben ik door mijn werk in Leuven beland. Ik had de keuze tussen twee clubs, Tempo en De Lo. Ik koos voor De Lo het dichtste bij. Ze speelde op een koer van de school in de wijk. Ze hadden en jaartje gepoogd met een vrouwenploeg maar het lukte niet. De mannen in 2de provinciale en de jeugd deden het beter. Ondertussen werd in Leuven het park De Bruul opgericht. Op vraag van de burgemeester zijn we naar daar verhuisd. We hebben het vier jaar volgehouden. Door gebrek aan centjes zijn we moeten stoppen. Na een half jaartje zonder basket, terug naar onze "heimat" Cassablanca onder de benaming "JoBaCa". We hadden een eigen clublokaal en kleedkamers in het nu nog bestaande wijklokaal. We organiseerden vele feestjes die geld in het laatje brachten. We betaalden zelfs spelers. Elk jaar de titel, van 2de provinciale naar 4de nationale. Zelfs 1 jaar een Amerikaan in onze ploeg. Maar door het stijgen moesten we in een zaal gaan spelen. De kas droogde op. Geen contact meer met lokaal.

jeugd Jobaca 1970

Toen is de vraag van Tempo gekomen om samen te gaan. De eerste fusie is er gekomen in 1976. Ook Omnia is er een jaar later bijgekomen. We zijn gestart met spelers van JoBaCa en eentje van Tempo (Jempey). Zij die in de nieuwe club niet mee wouden stappen zijn een team begonnen in Korbeek-Lo. Het bleek dat 1 beter was als 2. De opgang van 3e nationale naar de hoogste afdeling heeft maar enkele jaren geduurd. Het seizoen na ontstaan, hadden we een toptrainer aangeworven. We speelden goed mee. Maar stijgen zat er niet in.

Hij beloofde ons spelers aan te brengen waarmee we hoger konden geraken. Op de laatste training had hij in ons bureeltje gesprekken met vele andere spelers... De dag erna lasen we in de krant dat hij overstapte naar een andere club, met de spelers waar hij de avond ervoor een gesprek had gehad. De clou van het verhaal: wij zijn kampioen geworden en hij met zijn nieuwe club heeft moeten spelen om in de reeks te blijven. Onze wraak was zoet!

Onze thuisbasis was de Rijkschool. We speelden in de eerste klasse voor 400 man onder de benaming Standaard AHZ. Na een paar jaar begaf, in de oude zaal, een van de dakgebintes. 's Zaterdags moesten we een match spelen tegen Oostende. Vergadering met de schepen van sport en de directeur van de sportdienst: oplossing: de zaal van Heverlee. Een probleem, het scorebord bevond zich op een van de zijwanden van de zaal. De kabel was niet lang genoeg om de scoretafel in het midden van de zaal te zetten. Men verzette zich geen vin om een langere kabel te bekomen. We hebben maar een halve zaal kunnen gebruiken. Hectische toestanden. De toeschouwers stonden zelfs op ladders om de match bij te wonen. Zo hebben we 5 matches gespeeld en zijn toch in eerste klasse gebleven. Het seizoen daarop konden we beschikken over de zaal in het Redingenhof. Ook daar was het niet simpel. Leuven was gewonnen voor basketbal. De politie moest soms toeschouwers weigeren om de match bij te wonen. Maximum: 1100 mocht binnen en ook parkeerproblemen. Een tweede fusie was in de maak, dit maal met Hermes Wilsele. Ook die is gelukt. Als we terugblikken vanwaar de mannenploeg komt. Van 400 naar 3500 dat een plaats in de Oase zaal vindt. Er is hard gewerkt. Ter attentie: De mannenploeg heeft verschillende benamingen en sponsors gehad: Standaard AHZ, Raffeyen, Ceria, Durox, ABB, KBC, Telindus, Vastiau-Godeau, Passe-Partout en Spotter. Tot daar het mannenbasket.

Damesbasket

Mijn eerste meisjes team kwam er in 1951. Enkele vriendinnen hadden de mannen zien spelen. Ze wouden het ook eens proberen. Al vlug hadden ze een ploegje gevormd. Hun eerste wedstrijd kwam eraan. Onze meisjes moesten zich thuis omkleden. De bezoeksters bij mij thuis.

jeugdvoorstelling Blue Tigers 2012

Het was de verplichting om voor de match op een rijtje te staan voor controle van de nagels. Een had nogal kleppers van nagels en wou ze niet knippen. Ze besloot om niet te spelen. Een ander was naar de kapper geweest omdat haar lief-soldaat met verlof was uit Duitsland. Haar

kapsel mocht geen schade ondervinden door een partijtje basket. Nog eentje minder. Hun aanvoerster daarover aangesproken. Als ze maar samen waren dat was van belang. Basket was maar bijzaak. Na een paar maanden zijn we met dat ploegje gestopt. Geen vrouwenbasket meer in Machelen.

Toen ik in 1955 in Leuven ben komen wonen heeft het toch een tijdje geduurd voor we met een meisjesploeg zijn gestart. Succes. Ons buitenterrein had trek. Bijna alle meisjes van de wijk hadden interesse. Al snel hadden we een goede ploeg. In het Brabantse waren we bij de toppers. Veel volk rond het terrein en ook ons café floreerde. Tot er iets eigenaardig gebeurde. We moesten in Brussel een toernooi spelen. Een busje gehuurd. Alle meisjes waren present. Eentje ging naar de telefooncel en bestelde twee taxi's. Ze vertrokken naar een thé-dansant. En Jef stond daar met zijn busje. We hebben over dat team een kruis gemaakt. De dames van toen, nu grootmoeders, hebben nog altijd spijt van die gebeurtenis. Ze herinneren zich nog enkel de mooie dagen die ze met onze sport hebben meegemaakt. De thé-dansant zijn ze al lang vergeten.

Bij de fusie in 1976 had Tempo een meisjesploeg. 7 meisjes hebben jaren samen gespeeld. 2 ervan zijn zelfs als senior opgeroepen geweest voor de nationale ploeg. Die ploeg is nooit kampioen geworden van hun reeks. Maar stegen steeds als tweede. Van miniem over junior en van 2^e provinciale naar 2^e nationale. Ook daar behoorden ze bij de besten. Er zijn welke enkele gastspeelsters bijgekomen, betaald onder bedekte termen.

Heren en dames vormden nog samen een club. Nu 21 jaar geleden zijn we uit elkaar gegaan. Het damesteam had ook geld nodig maar dat kon er bij de mannen niet meer af.

Tien jaar in nationale basketcompetitie

LEUVEN. De Leuvense basketclub dames begint straks aan haar tiende seizoen in de nationale basketcompetitie. Niet alleen is de eerste ploeg drastisch vernieuwd maar de club zal ook onder een nieuwe naam in de competitie aantreden: Demesmacre Leuven.

Het basketbal staat in Leuven op hoog niveau. De herenploeg INS Wilese speelt in tweede nationale en Vastiau Godeau Basket Leuven spant de kroon in eerste nationale. De damesclub van Leuven speelt in tweede nationale en is eigenlijk nauw verwant met de Leuvense herenploeg. Zowel de heren- als de damesploeg zijn ontstaan uit de fusie tussen Tempo en Jobaca. Van 1978 tot 1988 acteerde de damesploeg als 'vrouwelijke vleugel' van de grote Leuvense club.

Pas in 1988 kwam de scheiding en sindsdien stapt de Leuvense

damesploeg volledig onafhankelijk door het leven. Demesmacre Leuven heeft haar thuisbasis in het Redingenhof aan de Vanderveerenlaan in Leuven. Het team krijgt dit jaar een totaal ander uitzicht. Bart Tabruyn is de nieuwe trainer. Vier nieuwe speelsters komen naar Leuven. Dat zijn Valerie Boussard en Alex Lammens, beiden van Castors Braine, Ilse Van Loo van Runkster en Karen Cappaert van Aartselaar. De blijvers zijn Fabienne Vandevijver, Nathalie Dekeyser, Griet Janssens en Sofie Van Damme. De laatste drie zijn speelsters die in en door Leuven werden opgeleid. Een perfecte mix van ervaring en jeugd. Dat moet leiden naar een goede middenmoot in de competitie.

De nieuwe spelersgroep van Demesmacre Leuven met trainer Bart Tabruyn.

Verder besteedt deze Leuvense club heel wat aandacht aan de jeugdwerking. Het is zeker geen toeval dat Demesmacre Leuven sterke jeugd ploegen heeft voor

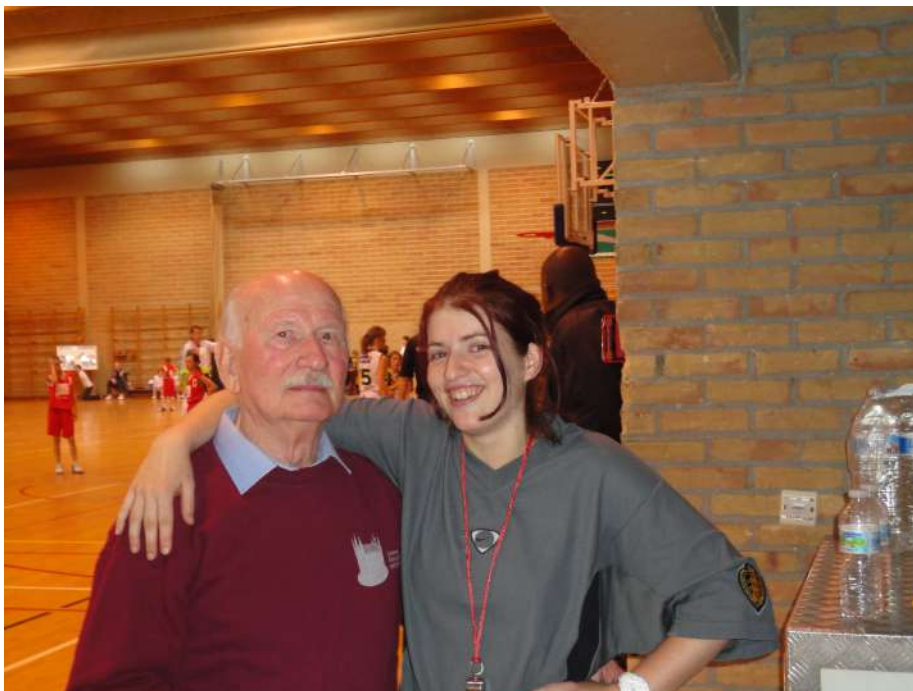
alle categorieën, van microben tot junioren. Die jeugd zal moeten bijdragen om Leuven in de toekomst weer naar eerste nationale te loodsen. VV

Ik koos voor de damesclub omdat de directeur voorzitter wou worden. Mijn gedacht was: hij kent veel leveranciers en dat zou wel eens van pas komen als het op een gevulde kas aankwam. Hij is maar 1 jaar voorzitter geweest. Maar we waren goed vertrokken en we leven als club nog steeds. De eerste benaming: Redingenhof. Naar gelang sponsoring hebben we nog andere namen gekend. Inty-Raymi, Pro Stat, Compuware, Demesmacre en nu Notre Dame.

We hebben twee scheurtjes meegemaakt. Verschillende meisjes die niet meer bij de eerste ploeg terecht kwamen scheurden af en vormden een nieuwe club: Koninklijk Atheneum Leuven (KAL). Enkele jaren geleden terug een breuk: de ganse eerste ploeg verhuisde naar Lubbeek. We hebben het allemaal overleefd. Kwantitatief zijn we bij de grootste damesverenigingen. Enorm veel jeugd. Een jonge bende als eerste ploeg. Sterke landelijke ploegen. We doen zo verder.

Dertig jaar scheidsrechter

Ik was te klein en met vele andere dingen bezig. Ik ben toen overgeschakeld naar arbitrage. Er waren nog geen nationale competities en Brussel was de bakermat van onze sport. Ik drong snel door naar de top en heb veel belangrijke wedstrijden gefloten. De eerste Amerikaanse basketspelers heb ik weten komen. Wedstrijden buiten en in de eerste zalen.

paastornooi Blue Tigers 2013

Toen ik in Leuven ben verzeild, ben ik een paar jaren gestopt met fluiten met gevolg dat ik terug onderaan moest beginnen en te oud om te stijgen. Ik heb bijna alle matches gefloten die recht gaven om van eerste provinciale naar vierde nationale te stijgen. Teveel met de club bezig, heb ik wijselijk gestopt met fluiten. Nu nog vragen de leiders van de arbitragecomités mijn mening over de opkomende scheidsrechters. Als ik zie dat mijn duwtje helpt, blijft mij een prettig gevoel over.

Spelregels en terreinen

Op zeventig jaar tijd zijn de spelregels grondig gewijzigd. In het begin was het 3 seconden gebied maar 1 meter breed. Door de opkomst van grotere spelers heeft men de zone verder uitgebouwd. Nu zitten we al aan een breedte die langer is dan de vrijworplijn. Men had toen terreintjes van 24 meter, nu gemiddeld 30 meter. 3 Puntlijn bestond niet. Telkens opworp bij tussen-twee. Er is zelfs een periode geweest dat je vrijworpen mocht weigeren te nemen. Je mocht terug naar je eigen zone. Geen 24 sec. Vroeger 2 x 20 minuten, nu 4 kwarts. En dit houdt niet op. In Amerika zijn de kwarts 15 min.

spaghettidag Blue Tigers, Genadedal, 2013

Herinneringen

Exelsior Molenbeek speelde op een pleintje waar vele straten op uit kwamen. Als een auto passeerde moest de match worden stilgelegd. (gelukkig waren er toen nog niet zoveel auto's als nu) men moest nog clacsoneren op iedere hoek van de straat! Datzelfde Molenbeek had ook een vrouwenteam. Oma, moeder en dochter in dezelfde ploeg. Na 25 jaar vonden ze het welletjes. Met een groot feest hebben zij afscheid genomen: Ik had de eer om die match te fluiten.

Ik moest naar Autre-Eglise gaan fluiten. Met de trein er naar toe. Aan het station stonden twee boeren met paard en kar. "Vous-êtes l'arbitre?" "Oui", "E bien, on vous porte au terrain" Ergens in het veld een voetbalterrein. Vergissing. Ze hebben me wel terug naar het dorp gevoerd.

De kleedkamer was het lokaal van de fanfare met trommels en bombardons. Na de wedstrijd, repetitie van de fanfare. Omkleeding met muziek. Je werd wel als V.I.P. behandeld. Uitgebreid diner achteraf en niet meer met de trein naar huis. De voorzitter bracht me naar Leuven.

Samen met mijn vriend moesten we in Hellecine fluiten. 's Morgens heel vroeg vertrokken. Zonder te eten. Mijn collega is een bakker gaan opzoeken en kwam terug met een kaastaart. Ik floot de eerste helft terwijl hij zijn deel van de kaas at. De tweede helft was het mijn beurt aan de taart. Samen hebben we de laatste 10 minuten gefloten. De doorspoeling gebeurde in een oud tramcoupe, die ze hadden omgebouwd als clublokaal. Zij hadden steeds een visnet klaar want de bal geraakte nogal eens in de naastliggende beek.

Vilvoorde haar eerste sporthal was een oude garage. In eerste klasse voor 600 toeschouwers. Geen verluchting voorzien. De speelvloer steeds kletsnat. Zelfs bij vriesweer moesten de poorten wagenwijd open. Prettig was anders. Als er nu een druppel op de vloer ligt wordt de match stilgelegd. Buiten: regen of geen regen, de match ging door. Bij vriesweer temperatuur onder 0,2 afgelast.

70^e verjaardag Jef

Sport en politiek

Sport heeft de politiek nodig, ook andersom. Accomodaties. Subside's en zaalbezetting, enz. Toen we het terrein in Machelen hebben aangelegd, ben ik bij de burgemeester gaan smeken ons te helpen. Ik zie die man nog zijn gezicht. Ik had het vermoeden dat mijn vraag in de prullenbak zou belanden. Achteraf ben ik te weten gekomen dat hij op het punt stond het terrein te verkavelen.

Bij de volgende verkiezing heb ik me kandidaat gesteld en verkozen in de gemeenteraad. Twee jaar nadien ben ik naar Kessel-Lo verhuisd. Einde van mijn politieke carrière.

Ook in Kessel-Lo heb ik het te doen gehad met de politiek. De bouwmaatschappij Heuvelhof heeft ons een oud klaslokaal ter beschikking gesteld. 17 jaar hebben we daar gebruik van gemaakt als kleedkamer en café. Nu nog wordt het gebruikt als wijklokaal.

Bij de samenvoeging van Leuven, Kessel-Lo, Heverlee, Wilsele en Wijgmaal is ook op basketgebied de eerste fusie ontstaan tussen Tempo, Jobaca en Omnia. Ook toen hadden we de

politiek nodig. We speelden in eerste klasse en hadden maar 1 ½ uur de zaal om te trainen. Volleybal en vooral rolschaatsen maakten de dienst uit in de Rijsschool. De rest moest uitwijken naar het kleine zaaltje van Korbeek-Lo.

We moesten van de bond om 18 uur spelen en hadden slechts 1 uur er voor de zaal ter onze beschikking. Tribunes, reclamepanelen en torens plaatsen. Zelfs de spelers konden niet in de kleedkamers want de ballerina's moesten hun tutu kwijt. Het schepencollege van toen was niet geïnteresseerd in topsport. Enkel creatieve sport was aan de orde.

Na de gemeenteverkiezingen van 1995 is de hemel in Leuven opgegaan voor sport. Op het hoogste niveau. Voetbal, basket en hockey. Een aparte turnzaal waar je na gebruik van de toestellen alles kon laten staan. Een eigen atletiekstadion. Als orgelpunt, sportinstelling "de Oase". Ik zou de ontelbare badmintonwedstrijden niet willen optellen die in een weekend werden afgehaspeld. Welke stad heeft 84 speelveldjes voor de jeugd? De interesse voor sport, opgewekt door de topclubs, heeft heel wat recreatievelingen in beweging gebracht.

Jeugdtrainer

Deze rubriek wil ik kort houden.

In alle bescheidenheid, ik won op zijn minst negentig procent van de gecoachte matches. Nu nog spelen enkele dames en heren. Ze behoren tot de beste van de ploeg waar ze nu spelen. Tegen Lubbeek is voor mij een lastige partij.

Mijn handelsmerk: pressing. Zelfs beginners vermorzelde ik met plezier.

Mijn motto: ik was niet aangeworven om de tegenstrever te leren spelen. Maar wel om een winnaarsmentaliteit aan te kweken bij mijn eigen speelsters.

Een gouden raad aan onze trainers: "geef haar een pluim en zij krijgt vleugels"

Pupillen Blue Tigers, toernooi Lubbeek 2013

Ik had me voorgenomen om geen namen te noemen. Maar enkele zijn te belangrijk geweest in mijn basketbeleving dat ik enkele wil vernoemen.

- Wijlen Andre Jansens: Medestichter van Fresh-Air en Vooruit Vilvoorde. Samen hebben we Machelen opgericht. Vele jaren ondervoorzitter van de Belgische Basketbalbond.
- Roger De Wulf: De eerste voorzitter van Machelen-Basket. Later burgemeester van die gemeente. Vijf jaar minister van Sociale zaken.
- Paul De Coster: Ik heb verschillende wedstrijden met hem gefloten. Heeft ooit de Europese finale gefloten in Moskou.
- Willy Van Houw: Samen hebben wij in Brabant alle basketvelden afgeraasd. Is ook een tijdje secretaris geweest van het nationaal sportcomité.
- Yves Buccauw: Van 1955 al bezig met onze sport. Coördinator bij de jeugd van de Bears. Jaren aan een stuk. Selectie-coach van de Brabant jongens.
- Paul Broeckx: Vriend voor het leven, is secretaris geweest van onze club. Nu Provinciaal voorzitter Sportcomité.
- Francine en Bruno Stevens: Eerste vrouw die in Leuven basket heeft gespeeld. Bruno speelt nog altijd bij de veteranen van Korbeek-Lo.

Dit verhaal kent geen slot.

Soms bij de opbouw van het terrein steek ik een handje toe. Als een van onze medewerkers me zegt: “Je moet dat niet doen...”, voel ik me op mijn tenen getrapt. Ik beslis zelf of ik me nog fit genoeg voel. Hup naar 80 jaar basket. Ik zal dan wel 97 jaar zijn!

Maar ik voel nu al dat ik er nog zal bijhoren.

Erelid Belgische basketbond
Lid van verdienste VBL
Sportlaureaat Stad Leuven
Lid Raad van Bestuur Damesbasket Leuven

